

Yemin

– ferda'ca · 16 Kasım 2014

Karlar yağmıştı saçlarına
ertelemişti kendini
hiç başlamayacak olan yaza...
Kayboldu ürküp titredi
Serap misaliydi şimdi rüyalarının şehri...
Çağrışım albümünde aynı fotoğrafta
takılı kaldı ümitleri...

Zerrelerinde bir başka tüttü gurbet
bekleyişlerinde tükendi damağındaki acı.
Hayat duygularını
Barikata dönüştürdü belleği.
Sükut ;Gözyaşlarını çaldı
dışarıda tek bir iz bırakmadan...

Sönmüştü gözlerinin nevası
daracık koridorlarına
çakılmıştı çiviler....
Kapatmıştı iki yakasını özlemlere..
Gülümsedi nedense umarsızca
uzaktan gelen bir terennüme...

Ekvatorдан gelen güneşim dedi adam
beklerim sızın dinene kadar.
Kutuplardaydı kadının yüreği
tozunu almak o kadar kolay değildi.
Ya da beklemediği silahtı
boyun bükme istemediği.
Muhالیf bir rüzgara...

C/ana dokundu müstesna bir zaman
yükseldi karlar küçük avuçlarında
Mandalsız asıldı sorular
beynin uçurumlarına
Yanıtlar aradı
vav lekeli çalkantılar arasında...

Doğurgan bir çığlıktı
durmadan aksıran
Bir düşün yalvar yakar sürüklediği...
Ç/alıntı bir masaldı
kısırlaşan zaman...
Sallanırken ağladı ren geyikleri...

Ta ki;Dikenli dallar arasından
Sana yöneldim, sana güvendim
yemin ederim der gibi...
Pembe bir karanfil uzatana kadar sevdiği...

Ferda Özsoy